

Sezona 26|27

Slovenska
filharmonija

Neoheroj

30. september 2026

Cankarjev dom Gallusova dvorana

SOS 1

Sodobne
orkestrske
skladbe

SOS 1

Sodobne
orkestrske
skladbe

30. 9. 2026 ob 19.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Neoheroj

Orkester Slovenske filharmonije

Johannes Kalitzke *dirigent*

Joonas Ahonen *klavir*

Maria Leben *sopran*

Romeo Drucker *koncertni mojster*

ARS

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Miheil Šugliašvili (1941–1996)
Polychronia | *Polikronija* za orkester

Hans Abrahamsen (1952)
Left, alone | *Leva, sama*
koncert za klavir za levo roko in orkester

Prvi del

Zelo hitro

Počasi hodeč

Presto fluente (kot rahel dež, lahkotno in živahno)

Drugi del

Počasi

Prestissimo tempestuoso

V tempu iz drugega časa – Kot v počasnem posnetku –
Nenadoma v času, ki leti, »pravljичnem času«

Klemen Leben (1983)
Neoheroj, kantata za sopran, posneti sopran,
orkester in posnetek*

Maurice Ravel (1875–1937)
Koncert za klavir za levo roko in orkester v D-duru

Dela gruzijskega skladatelja **Miheila Šugliašvilija** so bila na Zahodu neznana praktično do 21. stoletja, njegova glasba pa kakšne pretirane pozornosti ni bila deležna niti v sovjetski Rusiji, kjer je bilo ob zapovedanem socialističnem realizmu težko opravičevati značilne eksperimentalne tehnike. Šugliašvili, ki je študiral na konservatoriju v Tbilisiju, je kasneje učil glasbo na različnih šolah v glavnem gruzijskem mestu, hkrati pa je ustanovil in tudi umetniško vodil prvi studio za računalniško glasbo, ki je imel sedež v prostorih filmskega studia Kvali. Brez dvoma ga lahko imamo za glavnega predstavnika gruzijskega glasbenega modernizma, morda celo sovjetskega, saj so si le redki drznili slediti najsodobnejšim zahodnim smernicam. Kot številni drugi vzhodni skladatelji, ki so se oprijeli modernizma, se je Šugliašvili kmalu otresel serialne logike in se odprl minimalističnim impulzom, ki pa nikoli niso vodili v poenostavitve tekstur ali kompozicijskih struktur. V tipični modernistični maniri je na njegovo kompozicijsko logiko vplival znanstveni način razmišljanja, predvsem informacijska teorija in strukturalizem. Tako si je ob reševanju kompozicijskih zagat pogosto pomagal s konstruktivistično logiko, zlasti s številskimi kategorijami, ki jim je pripisoval posebne pomene. Podobno kot grški skladatelj Iannis Xenakis je razmišljal, kako bi bilo mogoče naravna razmerja pretopiti v glasbene odnose. Prav zaradi takšnega pristopa lahko v njegovih delih odkrivamo nenehne spremembe v napetosti, »trdnosti«, ritmu, dinamiki in barvi.

Te posamezne parametre je skušal v nadaljevanju združiti v akustične impulze, nekakšne izhodiščne celice, ki jih je nato podvrgel prostorskim premikom. To pogosto pomeni, da se moramo ob poslušanju Šugliašvilijevih del osredotočati na majhne detajle in spremljati njihovo vključenost v daljše procese zvočnih transformacij.

Zaradi zvestobe modernističnim načelom številna Šugliašvilijeva dela za simfonični orkester v času njegovega življenja niso bila izvedena. To velja tudi za skladbo ***Polychronia*** (*Polikronija*), ki so jo prvič izvedli leta 2019 v sklopu festivala musikprotokoll v avstrijskem Gradcu. Opravka imamo s tipično zvočno kompozicijo, v kateri v prvi plan stopajo barvne kvalitete zvoka, njihove postopne transformacije, gradacije in kontrastne sopostavitve. Že pogled po partituri izdaja, kako je skladatelj domislil posamezne odseke. Spregledati ni mogoče številnih simetrij, tudi zrcal. V simetrični odnos sta tako ujeta že začetek in konec, posamezni vstopi in trajanja pa so urejeni po logiki diagonal, vzporednih premic ali zamikov. Skladatelj očitno zaupa aritmetični sistematiki, ki urejuje kristalno strukturo. Poslušalec morda intuitivno takšno ureditev zazna, toda v prvi vrsti je soočen predvsem z logično organizacijo zvoka, ki zdaj narašča, zdaj se spet umika v tišino, enkrat se sveti v svojem mirovanju, drugič spet nervozno drvi.

Avstrijski pianist Paul Wittgenstein, sicer brat slavnega filozofa Ludwiga Wittgensteina, je

komaj začel pianistično kariero, ko je leta 1914 prejel poziv, da se pridruži avstrijski vojski v prvi svetovni vojni. Le nekaj mesecev kasneje je bil ranjen in morali so mu amputirati desno roko. Nato je padel še v rusko ujetništvo, leta 1916 pa se je po izmenjavi vojnih ujetnikov vendarle vrnil domov in skušal čim prej nadaljevati svojo kariero. Kaj kmalu se je uveljavil kot pianist, ki igra zgolj z levo roko – v ta namen je priredil številna dela in za nova zaprosil mnogo vodilnih skladateljev svojega časa. Med temi, ki so napisali delo za Wittgensteinovo levo roko, so bili Richard Strauss, Franz Schmidt, Erich Wolfgang Korngold, Sergej Prokofjev, Benjamin Britten, Paul Hindemith in Maurice Ravel. Wittgenstein je bil strog kritik in kljub telesni prikrajšanosti očitno precej izbirčen glasbenik. Tako se je ob novo Straussovo delo spotaknil z vprašanjem: »Kako naj ena roka tekmuje s četvorno zasedenim orkestrom?«, še bolj cinična pa je bila zahvala Sergeju Prokofjevu za njegov klavirski koncert: »Hvala lepa, toda ne razumem niti ene note koncerta in ga ne bom igral.« Wittgenstein je vihal nos tudi nad koncertom, ki se je med takimi, napisanimi zgolj za levo roko, najtrdneje zasidral v železnem repertoarju – nad Ravelovim *Koncertom za levo roko*. Ko je opazil dolgo uvodno klavirsko kadenco, je potožil: »Če bi želel igrati brez orkestra, ne bi naročil koncerta!« Kljub temu je Ravelov koncert krstil na Dunaju leta 1932.

Maurice Ravel je dolgo razmišljal o klavirskem koncertu, okoli leta 1930 pa je prejel kar dve

naročili hkrati – poleg Wittgensteina je na Ravelova vrata potrkala še dolgoletna interpretka njegovih klavirskih del, Marguerite Long. Tako je pričel ustvarjati oba klavirska koncerta, ki pa sta bila po svoji zasnovi precej raznolika – *Koncert v G-duru* si je zamislil kot nekakšen razvedrilni divertimento, poln živahnih jazzovskih ritmov, *Koncert za levo roko* pa kot bistveno resnejše delo s kančkom tragičnih podtonov.

Ob ustvarjanju ***Koncerta za klavir za levo roko in orkester v D-duru*** se je skladatelj zavedal, da »je bistvenega pomena dati vtis teksture, ki ni manj gosta od dela, napisanega za klavir za obe roki. Iz istega razloga sem se zatekel k slogu, ki je veliko bližje slovesnejšemu, tradicionalnejšemu koncertu.« Koncert poteka v enem stavku, ki pa jasno razpada v dva dela. Uvaja ga orkestrski uvod, ki ga v tišini pričenjajo najnižja orkestrska glasbila, nato pa se z dodajanjem inštrumentov večja dinamika in Ravel zgradi močan vrhunec, ki napoveduje vstop klavirja. Ta nastopi sam z dolgo kadenco, v kateri predstavi obe glavni temi. Kmalu se nenadno spremeni tempo in pričenja se scherzu podoben živahen odsek v šestosminskem metrumu. Ravel ga je opisal kot »epizodo, podobno improvizaciji, ki uvaja jazzovsko glasbo, zgrajeno na temah prvega dela«. Ta del se prelije v vnovično klavirsko kadenco, v kateri pianist izkorišča ves doslej predstavljeni material na izrazito virtuozen način, nato pa kratka, briljantna koda zaključi delo.

Poškodba leve roke je zaznamovala tudi ustvarjalnost sodobnega danskega skladatelja **Hansa Abrahamsena**. Zaradi cerebralne paralize lahko uporablja le dva prsta na desni roki, kar močno omejuje njegove glasbeniške možnosti. Tako ne preseneča, da je bilo skladateljevo prvo objavljeno delo skladba *Oktober* (1969) za klavir za levo roko in rog – glasbili, ki ju je igral tudi sam in na kateri se igra zgolj z levo roko, zato je tudi kar sam lahko pripravil krstno izvedbo. Vse od takrat ga ni zapustila misel, da bi napisal klavirski koncert zgolj za levo roko. Skoraj pol stoletja kasneje je prejel naročilo za nov klavirski koncert, ki po njegovih besedah »ni napisan za pianista z zgolj eno roko, temveč ga je napisal skladatelj, ki lahko igra le z levo roko«.

Abrahamsen je najprej študiral rog, nato pa tudi glasbeno teorijo na Kraljevi danski akademiji za glasbo, zasebno pa se je iz kompozicije izpopolnjeval še pri Peru Nørgårdu. Kmalu se je pridružil Skupini za alternativno glasbo, združenju glasbenikov, ki so skušali izvajati novo glasbo na alternativnih prizoriščih, hkrati pa so bili prepričani, da mora biti glasba družbeno, celo politično opredeljena. Njegova prva dela bi lahko razumeli v smislu »nove enostavnosti« – mladi danski skladatelji so poskušali prekiniti s hermetično tradicijo serializma in kompleksno glasbo skladateljev darmstadtske šole. V sedemdesetih in osemdesetih letih je Abrahamsen končno razvil svoj lasten, osebni slog, v katerem sta

na poseben način združena modernistična strogost in ekonomičnost, ne da bi se bilo pri tem skladatelju treba odpovedati komunikativni noti. Abrahamsen tako s svojo glasbo pogosto skuša pripovedovati zgodbe ali narisati slike, kar pa še ne pomeni, da se je odpovedal natančnemu strukturiranju. Sam priznava, da njegova »domišljija dobro deluje znotraj trdne strukture. [...] Bolj ko je stroga, več svobode imam, da se posvečam podrobnostim.«

Zapisana misel gotovo velja tudi za skladateljev koncert za klavir ***Left, alone*** (*Leva, sama*), napisan v dveh delih, ki se delita še na nadaljnje tri odseke, med katerimi se vzpostavljajo kontrastna razmerja predvsem v tempu. Prvi odsek se pričinja podobno kot Ravelov *Koncert za levo roko* v nizkih registrih, ki se postopoma umikajo višjim, med katerimi je najbolj razpoznaven lestvični spust v pihalih. V drugem odseku se osamosvojenim tonom in tonskim grozdom klavirja pridružijo skrivnostni zvoki tolkal, medtem ko je tretji spet bolj razborit, v njem do besede pride celoten orkester. Drugi del se odpira s kratko, zamišljeno kadenco klavirja, nato pa nadaljuje s hitrim odsekom, v katerem se izmenjujejo zvočne ploskve orkestrskih skupin. Zadnji odsek je najbolj raznolik in se zdi povzetek prej predstavljenega materiala, atmosfer in tempov, dokler skladba ne potihne podobno, kot se je tudi začela.

Slovenski harmonikar, skladatelj in pedagog **Klemen Leben** je študiral na Visoki šoli za glasbo Franza Liszta v Weimarju, trenutno pa je doktorski študent na doktorski šoli Sibeliusove akademije za glasbo Univerze za umetnost v Helsinkih. Zmagal je na več tekmovanjih (Castelfidard, Pulj, Klignenthal), kar mu je odprlo vrata eminentnih festivalov (Salzburške slavnostne igre, Glasbeni bienale Zagreb, Dolga noč glasbe na Dunaju, Slowind, Festival Ljubljana) in prizorišč (Slovenska filharmonija, Cankarjev dom, Koncertna hiša v Berlinu, Semperjeva opera v Dresdnu, Gewandhaus v Leipzigu, Festivalska hiša v Baden-Badnu, Waldbühne v Berlinu, Hiša za Mozarta v Salzburgu). Kot solist je nastopil z orkestri, kot so Komorna simfonija Berlin, Praška filharmonija, Simfoniki RTV Slovenija in Komorni godalni orkester Slovenske filharmonije, ter igral pod vodstvom dirigentov, kot so Christian Thielemann, Marco Armiliato, Ville Matvejeff, Michael Sanderling in En Shao. Lebnova pozornost velja uveljavitvi harmonike kot koncertnega glasbila in v ta namen sodeluje s priznanimi domačimi in tujimi skladatelji (Kalevi Aho, Tošio Hosokava, Lojze Lebič, Georg Katzer, Matthias Pintscher, Nina Šenk), ki so zanj napisali vrsto novih del.

Poleg poustvarjanja se Leben udeležuje tudi na področju skladanja in aranžiranja ter piše za različne zasedbe, njegova dela pa so bila izvedena tako doma kot tudi v tujini. Novo delo, kantato **Neoheroj**, je napisal po naročilu

Slovenske filharmonije na besedilo slovenskega kantavtorja Janija Kovačiča *Neoheroj (ali kako brati Petra Sloterdijka)*, tradicionalno orkestrsko zasedbo pa je razširil še s sopranom, posnetim sopranskim glasom in posnetkom, zaradi česar v svojem delu uporablja širok raster zvočnosti in tudi slogovnih namigov. Ne preseneča, da je skladatelj ob novem delu razmišljal predvsem o razmerju med besedilom in glasbo: »Ko se srečata beseda in glasba, drug ob drugega trčita svetova, ki sledita zelo različnim zakonitostim. Zagotovo je glasba lahko poetična in poezija muzikalna, a vendar ostajata vsaksebi.« Kovačičevo besedilo je po Lebnovem mnenju »oglati, robati in neizprosno: na neki način načrtno trmasto stoječe na mestu, kot bi nekdo z dletom klesal kip modernemu junaštvu«. V razmerju med besedami in glasbo se Leben ni zgolj prilagajal tekstu, temveč se mu je zdelo »smiselno, da namesto dobesečne uglasbitve besedila uberem pot, kjer bo glasba sicer izvirala iz besedila, a tega ne bo zgolj spremljala, temveč bo – raje večkrat kot manjkrat – agirala samostojno in tako vsebino tudi komentirala, jo kdaj podprla, spet drugič mlačno ignorirala, dodala lastne poudarke, kakor tudi izrečenemu nedvoumno in neizprosno nasprotovala«. Skrita nadčasovnost besedila ga je spodbudila, »da v sicer sodobno delo vključim nekaj glasbenih okruškov, ki nam pomahajo iz davnine: najsi bo to *hoquetus* kot predstavnik starih kompozicijskih tehnik ali pa citat nemške ljudske pesmi«. Solistka uporablja širok vokalni raster, razpet med govorom

SOS 1

Sodobne
orkestrske
skladbe

in petjem, orkester pa se zdi kot nekakšen
»vsevedni opazovalec«, ki pa se vendarle
ob koncu zavije v »tišino, v katero izzveni
neoherojsko sporočilo«. Skladatelj se sprašuje:
»Le kaj nam bo uspelo povedati? Komu zvoní?«

Gregor Pompe

Že 14 let podpiramo mlade talente z razpisom Mladi upi.

Erazem Žganjar
flavtist

Zavod
Vse bo v redu

 europlakat

DELO

MØBILIZE
FINANCIAL SERVICES

Sio1NET.

HTRADIO
center

POP

in2

mladi-upi.si

COMTRADE
SYSTEM INTEGRATION

GENEPLANET

SOS 1

Sodobne
orkestrske
skladbe

Johannes Kalitzke

Foto: Nafez Rerhuf

Johannes Kalitzke je mednarodno priznan dirigent in skladatelj, dejaven predvsem na področju sodobne glasbe.

Ob študiju klavirja, dirigiranja in kompozicije se je posvečal tudi cerkveni in elektronski glasbi ter se izpopolnjeval na centru IRCAM v Parizu.

Kot gostujoči dirigent je nastopil na več prestižnih festivalih, med drugim na Salzburškem festivalu, Dunajskih slavnostnih tednih, festivalu Wien Modern, Berlinskem festivalu, Varšavski jeseni in Beneškem bienalu, ter dirigiral zasedbam, kot so Klangforum Wien, Collegium Novum

Zürich, Ensemble Modern, orkestrom Severnonemškega radia, Jugozahodnega nemškega radia in Bavarskega radia, simfoničnima orkestroma Berlinskega radia in radia ORF z Dunaja, Nemškemu simfoničnemu orkestru iz Berlina, Orkestru Sofijske filharmonije in Brucknerjevemu orkestru iz Linza.

Redno se udeležuje tudi kot operni dirigent, med drugim v Berlinski in Stuttgartski državni operi ter gledališču Theater an der Wien, sodeloval pa je tudi že z berlinsko Nemško opero, Gledališčem Dortmund, Flamsko opero in berlinsko Komično opero.

Kot skladatelj piše po naročilu mnogih pomembnih festivalov in številnih radijskih orkestrov, poleg tega je avtor več opernih del.

Je prejemnik številnih nagrad in priznanj, med katerimi izstopata štipendiji Bernda Aloisa Zimmermanna in Vile Massimo, ter član Akademije umetnosti v Berlinu in Bavarske akademije lepih umetnosti.

Od leta 2015 poučuje na Mozarteumu v Salzburgu.

SOS 1

Sodobne
orkestrske
skladbe

Joonas Ahonen

Foto: Stanislav Jesch

Pianist **Joonas Ahonen** v svojem repertoarju združuje klavirsko literaturo od poznega 18. stoletja do najnovejših del sodobne glasbe.

Med vrhunce koncertne kariere uvršča sodelovanja na festivalih komorne glasbe v Ernenu in Zahodnem Corku ter izvedbe *Koncerta za klavir* Unsuk Chin v sodelovanju z orkestrom Basel Sinfonietta, *Koncerta za klavir* Bernharda Ganderja v Stuttgartu, *Sonate Concord* Charlesa Ivesa v gledališču Teatro Colón in *Makrokozmosa* Georgea Crumba na Salzburškem festivalu.

Poleg tega je z violinistko Patricijo Kopačinsko nastopil v gledališču La Scala v Milanu, Koncertni hiši na Dunaju, Dvorani Toppan v Tokiu in Rudolfinumu v Pragi ter posnel album *Svet po Georgeu Antheilu (Le monde selon George Antheil)*. Več prvih izvedb skladb je posnel tudi z violinistom Pekko Kuusistom, med njegovimi zvočnimi posnetki pa so še *Koncert za klavir* Györgya Ligetija, obe klavirski sonati Charlesa Ivesa ter *Variacije na Diabellijev valček, op. 120* Ludwiga van Beethovna.

Kot nekdanji član zasedbe Klangforum Wien, v kateri je deloval kar dvanajst let, je imel priložnost sodelovati tudi z mnogimi vodilnimi skladatelji našega časa, vključno s Tristanom Murailom in Beatom Furrerjem, poleg tega je v popolni temi nekega finskega hleva izvajal dela Mortona Feldmana, med izvedbo skladbe *Ena za solo violino (One for Violin Solo)* korejskega skladatelja Nama Juna Paika razbil violino in s plesno skupino Rosas po Evropi gostoval s predstavo *Zaledje (Achterland)* belgijske koreografinje Anne Terese De Keersmaecker.

Od leta 2023 je zaposlen kot profesor klavirja na Univerzi za glasbo in ples v Kölnu, od leta 2024 pa zaseda tudi mesto umetniškega direktorja Komornega orkestra Avanti!.

SOS 1

Sodobne
orkestrske
skladbe

Maria Leben

Foto: Jutta Jelinski

Sopranistka **Maria Leben** je študirala na Visoki šoli za glasbo Franza Liszta v Weimarju, na Visoki šoli za glasbo v Detmoldu v razredu Larsa Woldta in na Akademiji za glasbo Univerze v Ljubljani v razredu Pie Brodnik. Znanje je poleg tega izpopolnjevala na mojstrskih tečajih uglednih pedagogov, kot so Margreet Honig, Eija Tolpo, Claudia Rüggeberg in Ralf Gothóni.

Je nagrajenka več tekmovanj, ki so ji odprla vrata na številne ugledne odre v Nemčiji, Franciji, Belgiji, Italiji, Avstriji, Romuniji in Združenih državah Amerike.

Najpogostejše izvaja kantate in velike oratorije starih mojstrov, posveča pa se tudi novi glasbi, na področju katere pomemben del njenega udejstvovanja predstavljajo sodelovanja s skladatelji, kot so Lojze Lebič, Nina Šenk in Urška Pompe.

Nastopila je že z Orkestrom SNG Opera in balet Ljubljana, Orkestrom Slovenske filharmonije, Turinškimi simfoniki in zasedbo Ensemble Dissonance ter sodelovala s Pihalnim kvintetom Slowind, Wolfgangom Kogertom in Francem Kosmom.

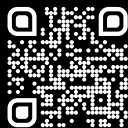
Strokovna javnost je v preteklih letih izpostavila njeno sodelovanje s Komornim orkestrom iz Detmolda pod vodstvom Alfreda Pearla pri operi *Atlantski cesar* Viktorja Ullmanna in izvedbo *Filomele*, solo kantate za glas, posneti glas in posnetek Miliona Babbita.

Slovenska
filharmonija

Vpis abonmajev 26|27 *Barvito*

T 01 24 10 810

E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

triglav

generalni
pokrovitelj

Možnost spletnega nakupa!

Klasika, kot vam ustreza.

Izberite svoj abonma.

SMS (ob četrtnih in petkih)

Abonma **Same mogočne skladbe** je zavezan vrhuncem simfonične glasbe ter drugim priljubljenim kompozicijam iz 19. in z začetka 20. stoletja izpod peres skladateljev, kot so Beethoven, Mahler, Strauss, Debussy, Prokofjev in Bernstein.

FKK (ob četrtnih in petkih)

Abonma **Filharmonični klasični koncerti** vključuje dela iz obdobja dunajske klasike in romantike – mojstrske uverture, koncerte, simfonije in druga orkestrska dela glasbenih genijev tistega časa, med drugim Mozarta, Beethovna, Schuberta, Mendelssohna, Schumanna in Brahmsa.

SOS (ob sredah)

Abonma **Sodobne orkestrske skladbe** nagovarja tiste ljubitelje glasbe, ki so željni spoznavanja kompozicij 20. in 21. stoletja, med katerimi izstopajo tudi najnovejše skladbe slovenskih skladateljev. Koncerte dopolnjujejo **predkoncertne predstavitve** skladb s sporeda.

VIP (ob petkih)

V abonmaju **Vokalno-instrumentalni program** Zbor in Orkester Slovenske filharmonije z izvrstnimi pevskimi solisti posegata po vokalno-instrumentalnih delih Bacha in Haydna ter skladateljev druge polovice 19. stoletja, med drugim Brahmsa, Fauréja in Holsta.

PVC (ob nedeljah)

Abonma **Pretežno vokalni cikel** predstavlja izbrana dela slovenske in tuje zborovske glasbe, tako skladbe a cappella kot kompozicije ob spremljavi klavirja ali orgel, njegove koncerte pa bogatijo predkoncertni pogovori in pokoncertna druženja.

DA! (ob sobotah)

Na moderiranih matinejah **Družinskega abonmaja** se mladi poslušalci seznanjajo s klasično glasbo in spoznavajo Orkester in Zbor Slovenske filharmonije ter druge zanimive glasbene goste.

Napovedujemo

FKK 1 **Večni počitek**

8. in 9. oktober 2026 ob 19.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Orkester in Zbor Slovenske filharmonije

Komorni zbor Megaron

Michael Sanderling *dirigent*

Pietro Savonitto *oboa*, **Jurij Jenko** *klarinet*

Jože Rošar *rog*, **Paolo Calligaris** *fagot*

Mojca Bitenc Križaj *sopran*, **Nuška Drašček** *alt*

Žiga Čopi *tenor*, **Tomaž Štular** *bas*

Spored:

Johannes Brahms:

Variacije na Haydnovo temo v B-duru, op. 56a

Wolfgang Amadeus Mozart:

Koncertantna simfonija za oboo, klarinet, rog in fagot
v Es-duru, KV 297b

Robert Schumann: Rekviem, op. 148

SMS 2 **Nova generacija**

15. in 16. oktober 2026 ob 19.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Davorin Mori *dirigent*

Nejc Kamplet *klavir*

Spored:

Matija Krečič: Fast Break za simfonični orkester

Sergej Prokofjev:

Koncert za klavir in orkester št. 3 v C-duru, op. 26

Richard Strauss: Tako je govoril Zaratustra, op. 30

PVC 1 **Baltski utrip**

18. oktober 2026 ob 19.30

Predkoncertni pogovor ob 18.45

Slovenska filharmonija Dvorana Marjana Kozine

Državni komorni zbor Polifonija

Povilas Vanžodis

umetniški vodja in glavni dirigent

Linas Balandis *dirigent*

Spored:

**Palkevičiūtė, Alekna, Balsas, Gražinis, Venislovas,
Kubilius, Miškinis, Augustinas**

FKK 2 **Virtuozno**

5. in 6. november 2026 ob 19.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Marie-Ange Nguci *dirigentka in pianistka*

Spored:

Sergej Prokofjev: Simfonija št. 1 v D-duru, op. 25, »Klasična«

Wolfgang Amadeus Mozart:

Koncert za klavir in orkester št. 21 v C-duru, KV 467

Dmitrij Šostakovič: Simfonija št. 9 v Es-duru, op. 70

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije
Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T 01 24 10 800
E info@filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

triglav

generalni
pokrovitelj

Medijski pokrovitelji:

SiolNET.

TAM TAM

Partner:

Koncertni list Slovenske filharmonije
Sodobne orkestrske skladbe – SOS 1
Izdala: Slovenska filharmonija
Direktor Slovenske filharmonije: Nejc Avbelj
Avtor spremne besede: Gregor Pompe
Jezikovni pregled: Ana Kodelja
Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.
Prelom: Vlado Trifkovič
Ljubljana, september 2026

Redakcija koncertnega lista je bila končana
28. septembra 2026.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

ISSN 2350-5117